

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 2457/05
13.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптужених АА и ББ због кривичних дела разбојништва из чл.168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама: Окружног јавног тужиоца у Београду, браниоца оптуженог АА, адвоката АБ и браниоца оптуженог ББ, адвоката БВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.261/03 од 01.07.2005. године, после седнице већа одржане у смислу чл.375. ЗКП, дана 13.04.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Поводом жалби Окружног јавног тужиоца у Београду и браниоца оптуженог АА а по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду К.261/03 од 01.07.2005. године, у осуђујућем делу, у односу на оптуженог АА, у погледу правне квалификације кривичних дела, тако што Врховни суд противправне делатности овог оптуженог извршене дана 03.08.2001. године на штету оштећених ВВ и ГГ, описане у изреци те пресуде, правно квалификује као продужено кривично дело разбојништва из чл.168. став 1. КЗ РС и уважењем жалбе браниоца оптуженог АА у погледу одлуке о казни за ово кривично дело утврђује казну затвора у трајању од 1 - једне године и 2 - два месеца, а противправну делатност овог оптуженог извршену дана 11.02.2005. године, на штету ДД описану у изреци првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело разбојништва из чл.206. став 1. Кривичног законика ("Сл. гласник РС" бр.85/05 од 06.10.2005. године) и за то дело утврђује казну затвора у трајању од 1 - једне године, те применом чл.60. Кривичног законика оптуженог АА ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 2 - две године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 22.02. до 01.07.2005. године, док се жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду у односу на овог оптуженог и браниоца оптуженог АА у осталом делу ОДБИЈАЈУ као неосноване.

II Уважењем жалбе браниоца оптуженог ББ ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду К.261/03 од 01.07.2005. године у осуђујућем делу, у односу на оптуженог ББ, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд оптуженог ББ за извршено кривично дело разбојништва из чл.168. став 1. КЗ РС извршено 03.08.2001. године на штету оштећеног ВВ, за које је том пресудом оглашен кривим ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 5 - пет месеци, а жалба Окружног јавног тужиоца у Београду у односу на овог оптуженог ОДБИЈА СЕ као неоснована.

У осталом делу првостепена пресуда остаје неизмењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду К.261/03 од 01.07.2005. године под I оглашени су кривим оптужени АА и оптужени ББ, због кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из чл.168. став 1. КЗ РС у вези чл.22. ОКЗ извршеног дана 03.08.2001. године на штету оштећеног ВВ, оптужени АА оглашен је кривим за два кривична дела разбојништва из чл.168. став 1. КЗ РС и то једно извршено 03.08.2001. године на штету оштећене ГГ а друго извршено 11.02.2005. године на штету оштећеног ДД, па је суд оптуженом АА за кривична дела учињена на штету оштећених ВВ и ГГ утврдио казне затвора у трајању од по 7 - седам месеци, а за кривично дело извршено на штету оштећеног ДД, утврдио је казну затвора у трајању од 1 - једне године, те за кривична дела у стицају на основу чл.42. и 43. те 48. и 50. ОКЗ АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 - две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 22.02. до 01.07.2005. године, оптужени ББ због једног кривичног дела разбојништва из чл.168.

став 1. КЗ РС осуђен је на казну затвора у трајању од 7 - седам месеци; оптужени АА обавезан је да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 55.000,00 динара а оптужени ББ износ од 19.500,00 динара, те на име судског паушала обавезани су да плате износе од по 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Под тач. II исте пресуде оптужени АА на основу чл. 354. став 1. ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело тешке крађе из чл. 166. став 1. тач. 3. КЗ РС.

Посебним решењем Окружног суда у Београду К.261/03 од 16.09.2005. године исправљена је неправноснажна пресуда Окружног суда у Београду К.261/03 од 01.07.2005. године, тако што у изреци пресуде под II уместо речи: "окривљени АА, на основу чл. 354. став 1. ЗКП ослобађа се од оптужбе", треба да стоји: "према оптуженом АА, а на основу чл. 354. став 1. ЗКП одбија се оптужба" и одређено је да се ова исправка има унети у изворник пресуде.

Решењем Окружног суда у Београду К.261/03 од 01.07.2005. године према оптуженом АА укинута је притвор па је одређено да се има одмах пустити на слободу.

Против наведене пресуде и то у односу на њен осуђујући део, изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Београду због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да се првостепена пресуда преиначи и да се сви окривљени осуде на казне затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, са свих законских разлога, с предлогом да се пресуда у односу на овог оптуженог укине или преиначи; жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буду обавештени оптужени АА и бранилац;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат БВ због одлуке о казни, с предлогом да се овом оптуженом изрекне условна осуда; жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буде обавештен оптужени ББ и његов бранилац.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж. 43/06 од 02.02.2006. године предложио да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Београду и првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптуженима АА и ББ за извршено кривично дело изрећи казне затвора у дужем временском трајању а да се одбију као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу чл. 375. ЗКП у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца, оптуженог ББ и бранилаца адвоката АБ и БВ, као и у одсуству оптуженог АА који позив није примио уредно. Размотрени су сви списи предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода жалби, Врховни суд нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу чл. 380. став 1. тач. 1. ЗКП.

У јединственом образложењу жалбених навода браниоца оптуженог АА, првостепена пресуда се у осуђујућем делу, а у односу на овог оптуженог, побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона. При томе се истиче да у чињеничном опису у односу на кривично дело разбојништва извршено у саизвршилаштву са оптуженим ББ недостају основни елементи тог дела, јер нису утврђене појединачне радње извршења оптужених што изреку чини неразумљивом. Остало је, по жалби, неразјашњено питање урачунљивости оптуженог који је иначе наркоман, о чему се морао изјаснити вештак неуропсихијатар. И на крају, одбрана сматра да је оптужени требао бити оглашен кривим за једно продужено кривично дело разбојништва, а не за три појединачна кривична дела.

Врховни суд налази да су жалбени наводи браниоца оптуженог АА, неосновани.

Најпре, не стоји битна повреда одредаба кривичног поступка јер је изрека пресуде у односу на кривично дело разбојништва извршеног у саизвршилаштву разумљива, будући да су наведене радње сваког од оптужених АА и ББ у оквиру њиховог саизвршилачког деловања.

Из налаза и мишљења вештака ЋЋ од 26.05.2005. године утврђено је да је оптужени АА кривично дело извршено на штету ДД извршио у стању алкохолосаности, због чега је његова урачунљивост била смањена али не битно, а из налаза и мишљења комисије вештака КПД болнице у Београду, ЕЕ, неуропсихијатра и ЖЖ, психијатра од 21.01.2005. године утврђено је да је оптужени АА кривично дело на штету оштећених ВВ и ГГ извршио у фази токсикоманске зависности од опојних дрога и да је због тога његова урачунљивост била смањена до степена битног али не и битно. Стога је очигледно да је питање урачунљивости оптуженог због чињенице да је користио наркотику утврђена, па је супротан жалбени навод његовог браниоца и у овом делу неоснован.

И на крају, у време извршења кривичног дела, доношења првостепене пресуде и подношења жалбе од стране браниоца оптуженог АА, није постојала законска могућност конструкције продуженог кривичног дела када је у питању кривично дело разбојништва из чл.168. став 1. КЗ РС, пре свега са разлога што је у питању сложено кривично дело које се састоји од крађе и принуде, па разлози криминалне политике нису оправдавали такву конструкцију продуженог кривичног дела, због чега жалбени навод браниоца оптуженог АА у овом погледу није прихватљив.

Међутим, како је у међувремену 01.01.2006. године ступио на снагу Кривични законик ("Сл.гласник РС" бр.85/05 од 06.10.2005. године) у даљем тексту КЗ, којим је прописано постојање продуженог кривичног дела уз услове предвиђене чл.61. тог Законика, то се по налажењу Врховног суда ова законска одредба као правно правило треба применити према оптуженом АА само у односу на два кривична дела разбојништва извршена 03.08.2001. године на штету оштећених ВВ и ГГ, јер су испуњени услови из става 1. чл.61. КЗ, будући да је исти оптужени извршио више (два) истих кривичних дела у временској повезаности која представљају целину због постојања истоврсности предмета дела (мобилни телефони) и јединственог умишљаја оптуженог.

Са наведених разлога, Врховни суд је по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације кривичног дела, примењујући одредбу чл.61. став 1. КЗ, као правно правило које је у овом погледу за оптуженог АА повољније у односу на наведене противправне делатности извршене 03.08.2001. године на штету оштећених ВВ и ГГ, налазећи да се ради о продуженом кривичном делу разбојништва, али из чл.168. став 1. КЗ РС који је важио у време извршења кривичног дела (2001. године), по којем је била предвиђена казна затвора најмање 1 - једну годину, за разлику од кривичног дела разбојништва из чл.206. став 1. сада важећег Кривичног законика, за које је прописана казна затвора од 2 - две до 10 - десет година, због чега је у овом случају Кривични законик у погледу доњем минимума казне за кривично дело у питању, строжи, па се не може применити.

Исто објашњење, у вези примене одредбе чл.168. став 1. КЗ РС односи се и на оптуженог ББ који је првостепеном пресудом оглашен кривим за кривично дело разбојништва из чл.168. став 1. КЗ РС извршеног 03.08.2001. године на штету оштећеног ВВ.

Како је противправна делатност оптуженог АА извршена дана 11.02.2005. године на штету оштећеног ДД, то између ове делатности и оних делатности извршених од стране овог оптуженог 03.08.2001. године нема временске повезаности, те она не може ући у састав продуженог кривичног дела у смислу чл.61. став 1. КЗ, већ представља посебно кривично дело разбојништва из чл.206. став 1. Кривичног законика. Ово стога, што је у време извршења кривичног дела у питању (2005. године), одредбом чл.168. став 1. тада важећег измењеног КЗ РС, била прописана казна затвора најмање 3 - три године, због чега се у смислу чл.5. став 2. КЗ мора применити чл.206. став 1. КЗ по којој је прописана казна затвора од 2 - две до 10 - десет година, па је Кривични законик за учиниоца блажи. Стога је Врховни суд Србије по службеној дужности и у односу на ову противправну делатност оптуженог АА, првостепену пресуду преиначио у погледу правне квалификације дела, будући да се у радњама оптуженог извршеним дана 11.02.2005. године стичу сва законска обележја кривичног дела разбојништва из чл.206. став 1. КЗ.

Приликом одлучивања о казни, Врховни суд је уважио жалбу браниоца оптуженог АА само у односу на продужено кривично дело из чл.168. став 1. КЗ РС утврђујући му за то дело казну затвора у трајању од 1 - једне године и 2 - два месеца, која је преиначењем правне квалификације кривичног дела у извесној мери ублажена, уз прихватање свих олакшавајућих околности утврђених у првостепеној пресуди, које се односе

на искрено држање оптуженог и изражено кајање за учињено. У односу на кривично дело из чл. 206. став 1. КЗ суд је ценио и особито олакшавајуће околности из чл.56. и 57. КЗ будући да је дело извршено у стању смањене урачунљивости оптуженог али не битно, те да се након извршења кривичног дела оженио и добио дете те му је овај суд за то дело утврдио казну затвора у трајању од 1 - једне године. Уз све наведено, дат је одговарајући значај ранијој осуђиваности оптуженог као отежавајућој околности, па је АА за кривична дела у стицају применом одредбе чл.60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 - две године, као и у првостепеној пресуди, у коју казну му је у смислу чл.63. КЗ урачунато и време проведено у притвору, а која казна је по налажењу овога суда сразмерна друштвеној опасности извршених кривичних дела и степену кривице оптуженог, па ће се истом постићи сврха кажњавања предвиђеног чл.42. КЗ.

Када је у питању оптужени ББ, Врховни суд је уважио жалбу његовог браниоца у погледу одлуке о казни, па је овог оптуженог за кривично дело разбојништва из чл.168. став 1. КЗ РС за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, сада осудио на казну затвора у трајању од 5 - пет месеци, имајући у виду особито олакшавајуће околности које се односе на чињеницу да је овај оптужени у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, да је признао кривично дело и изразио искрено кајање, а након извршења кривичног дела добио је запослење, брине о старим и болесним родитељима, те је и сам лошег здравственог стања, а од извршења кривичног дела протекло је извесно време, будући да је извршено 2001. године. Није занемарена ни чињеница раније осуђиваности овог оптуженог, коју је суд имао у виду приликом одмеравања казне. Стога Врховни суд налази да ће се овако изреченом казном затвора постићи сврха кажњавања предвиђена чл.42. КЗ те да ће се оптужени ББ спречити да убудуће чини оваква и слична кривична дела.

Зато се супротни жалбени наводи Окружног јавног тужиоца у Београду, са предлогом да се према оптуженима АА и ББ за извршена кривична дела изрекну казне затвора у дужем временском трајању, као и оне наведене у жалби браниоца АА која се односе на кривично дело разбојништва извршено 2005. године, па и на јединствену казну затвора са предлогом изрицања блажих, показују неоснованим.

Како у односу на тач.II изреке првостепене пресуде којом је према оптуженом АА оптужба одбијена није било жалби овлашћених лица, то је у том делу пресуда остала неизмењена.

Са свега напред изложеног, а на основу чл.391. став 1. и чл.388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија

Новица Пековић, с.р.

З а п и с н и ч а р

Свјетлана Николић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг